

[Aksel Møller.]

behøver naturligvis ikke at betjene sig alene af skatteskruen, således som regeringen åbenbart formoder. Den har adskillige andre muligheder. Den kan f. eks. — og det bør den — bestå i, at staten optager lån til sine anlægsudgifter og derved trækker nogle af de millionbeløb tilbage, som den har ladet gå ud i omsætningen. Den kan dernæst bestå i, at befolkningen opmuntres til selv at udsætte sit forbrug ved at forøge sin opsparring til gunst for investeringen. Den kan for det tredje tilvejebringes ved en nedsettelse af statens driftsudgifter, og den kan tilvejebringes ved en forhøjelse af de takster og afgifter, som offentlige virksomheder opkræver. Hvilken mening er der i, at offentlige virksomheder skal give underskud? Jeg kan naturligvis ikke bestride, at der kan være mening i, at enkelte statsbanetakster ligger på et ikke-indtægtsgivende niveau, men at man bliver ved at føre en takstpolitik, som i den grad fører til underskud som den nuværende, er efter mit skøn urimeligt. Jeg har aldrig kunnet begribe — for at nævne et lille område —, hvorfor statstidende skal give underskud, eller statens opmudringsmateriel eller alt det, der står på § 2 i finansloven. Det er jo et spørgsmål om at føre den rigtige takstpolitik; derigennem vil man i alt fald i væsentlig grad kunne modarbejde disse underskud og dermed bidrage til en forhøjelse af statens indtægter.

Se, det er efter min og mit partis mening ad disse fire hovedveje, vi nu må køre frem.

Den højtærede finansminister har fortalt os, at samtlige statens anlægsudgifter for 1950—51 finansieres af statens driftsindtægter, d. v. s. af skatter og afgifter. Denne fremgangsmåde er efter vor opfattelse i denne situation urimelig. Vi retter den opfordring til den højtærede minister, at anlægsudgifterne trækkes ud af driften og finansieres ved lån. Jeg er naturligvis klar over, at ministeren vil hævde, at en forøget låntagning fra statens side formindsker de summer, som er til rådighed til investeringsopgaven trods den kolossale udpumpning, som har fundet sted. Noget lignende sagde vist også det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg). Men der findes jo dog lånemuligheder, som i højere grad henvender sig til de penge, der færdes i be-

folkningens daglige husholdning, end til pengeinstitutterne. Det første præmieobligationslån noteres for tiden i en kurs af 120; der skulle derfor være et marked for optagelse af nye præmieobligationslån, og den højtærede finansminister har jo obligationerne liggende, de ligger parat til udsendelse når som helst. (*Afbrydelse af Finansministeren*). Ja, de er da forhåbentlig ikke blevet makuleret endnu, så selvom der står en anden dato på dem, kan de vel betragtes som gyldige endda. Det er jo den samme finansminister, der har skrevet de obligationer under, der aldrig blev udsendt, som sidder der nu, og skynder han sig lidt med at skrive under, er det stadigvæk den samme. Jeg mener, at den højtærede minister må have den mulighed og vi andre den farbare og forsvarlige udvej at lade anlægsudgifterne finansiere ved lån og til gengæld bruge de midler, der herved spares på driften, til pengesanerende formål. Den samme lånepolitik, omend i andre låneformer, bør efter vor opfattelse bringes til anvendelse både i forhold til boligstøttelovgivningen og i forhold til beskæftigelsesfonden.

Det andet middel til forbrugsbegrænsning, den anden hovedvej, jeg anbefaler den høje regering at køre ad, er at opmuntre befolkningen til opsparring. Jeg indrømmer, at når man hører, hvorledes det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) mener, det kunne være udtryk for klassepolitik, hvis mennesker, der sparer op, får højere rente end den, de får i øjeblikket, har man ikke meget håb om, at der i den højtærede finansministers parti råder forståelse af opsparringens betydning for investeringen i samfundet, men det var måske ikke den højtærede ministers mening, det ærede medlem gav udtryk for. Det, mit parti mener om denne side af sagen, er, at der bør ske en skattemæssig begunstiggelse af opsparringen. Når lovgivningsmagten nu gennem 30 år har været stadig optaget af at ødelægge vilkårene for opsparringen, bør den vel nu i denne situation erkende nødvendigheden af en ekstraordinær indsats for at få folk til at udsætte deres forbrug og deres efterspørgsel efter varer til en tid, hvor vi i højere grad kan tilfredsstille den.

Det ærede medlem hr. Edvard Sørensen gjorde en bemærkning om, at der i øjeblikket arbejdes på en sådan lovgivning, og det